

Serbian Outdoor CLUB

22. avgust 2012. 📍

Драги КАУПОВЦИ, част ми је обавестити вас да ће на нашој предстојећој акцији, на највишем врху Суве планине - Трем, своје судбоносно "ДА" рећи наша Тања (девојка која је преживела невероватан пад са литица ове планине и Неша, момак из спасилачке екипе! Тако ће на месту, где је умало изгубила живот, започети нови 😊 Организатор овог јединственог венчања је наш Клуб, а мени је пуно срце што сам кума - ЖИВЕЛИ МЛАДЕНЦИ! 😊 — са корисником Aleksandar Veljković и 43 осталих.

<http://www.novinarnica.net/reader/#/izdanje/2260/0/85>

m
planeta
WWW.MOJAPLANETA.NET

BESPLATNI OUTDOOR MAGAZIN ZA AKTIVAN ŽIVOT • PDF IZDANJE
MOJA PLANETA 24 • SEPTEMBAR 2012. • ISSN 2217-3307

VISOKOGORSTVO

Pamir
Island Peak
Großglockner

PLANINARENJE

Korab
Stara planina
Karpati
Durmitor

Sa decom u planinu

Saveti za bezbedan
boravak u prirodi

PROPELER

**Betmenova
družina**

Upoznajte Ivanu Budinski
koja odgaja tri mlada slepa miša

Planinarska svadba

Drama na Tremu pretvorila se u bajku... Ovo je nastavak priče sa srećnim krajem: Tatjana Rašević i Nenad Podovac venčali su se na planini nedaleko od mesta gde su se upoznali...

U nama nikad ne prestaje potreba da verujemo u bajke. Samo što težnju da ih ostvarimo, ponekad slomi nedostatak snage ili mudrosti da se u nju veruje. A onda se dogodi tu pored nas i ostanemo zatečeni pred nečim što je i pored svega, u osnovi veoma jednostavno: čista srca, puna vere i snova. I nema tu slučajnosti, potrebno je bezrezervno i nedvosmisleno verovati, bez strahova i ma čega što pokoleba, a o ostalom će se pobrinuti Bog.

14. 2. 2010. - Noć. Možda sam sanjala. Boli... Živim! - lebdelo joj je mislima dok je noć bleдела. Umalo da tu bol preseče onaj ledeni dah vetra na Devojačkom grobu i ona bela lažna, umalo fatalna snežna stepenica... Koliko god neko bio mlad ili star, u tim situacijama se obično pitamo: „Zašto?“ Nakon dve godine, Tanja glasno kaže: „Bog me je sačuvao za Nenada!“, a taj isti Nenad je pričao: „Zeniću se i u četrdesetoj, ili nikad, ali kada sretnem zaista PRAVU!“ Zaprošio ju je na vrhu Trem na prvom susretu, a jednostavnost i snaga njihovih odluka meri su ostali potpora za smelost u iznošenju nekih životnih stavova u koje se danas malo ko usuđuje da veruje.

„Goci, pili me za Suvu“, javila je Tanja, čim je počelo prijavljivanje. Akciju za prelazak Suvе planine grebenom pripremali smo dve godine i uloženo je dosta truda da ona uspe. Pored toga što je trasa ultimativno lepa, karakteriše je i određen stepen težine. Ono što nismo mogli da znamo je da će nas pratiti ekstremno visoka temperatura, što sa ograničenim zalihama vode rezultira jednakim iscrpljivanjem kao da hodate po dubokom snegu. Naravno, nismo ni razmišljali da će ta akcija ostati zapamćena po venčanju, kakvog do tad nije bilo.

S vremena na vreme, i kada se prijavila za učelce, pomišljala sam kako tu devojkę nešto više od planine vuče na to odrediti. Nisam mogla da budem svesna koliko sam intuitivno u pravu. Posle dve nedelje, kada je naša ekipa već bila formirana, javila se ponovno: „Je li ima mesta i za Nešu?“, „E, pa, nema, ali pošto ulazi u Nišu i pošto je to

Drama na Tremu

Tatjana Rašević je 13. februara 2010. godine, prilikom uspona na Trem imala nezgodu, kada je pala sa 70 metara visoke litice. Među spasilcima bio je i Nenad Podovac, kojeg je kasnije pronašla na Fejsbuku.

Neša, sedeći mu u krilu do Vrgudinala“, glasio je moj odgovor. I tu je počelo moje zamešateljstvo, od kog sam u početku po malo zazirala, plašići se da postajem posesivna i nadobudna. Prateći Tanjine tokove, poželela sam da čujem tog Nešu i kažem mu par stvari, kao da je Tanja maloletna, i kako god to zvučalo, bila sam ozbiljna u tome, a opet osećala sam da hodam na „svom terenu“. Okrenula sam njegov broj: „Halo zete, Goca ovde. Znači mi se vidimo u petak. Nas sa mladine strane ima 24. Kada uveče posedamo izložićel nam svoje argumente u vezi Tanje, pa ćemo da vidimo za posle!“ Nastalo je kratko ćutanje, a potom je usledio odgovor: „Lele bateee!“

Javila sam u oba doma ko još sa nama dolazi i stvar je odjeknula tako da nije bilo nikog u Nišu i okolini ko za to nije znao. Tanji sam predočila da ne mora baš sve da zna, ali da sam zaista ozbiljna da vidim sa kim ovog puta ima posla. Međutim, tu dolazi do najvažnijeg momenta, za koji nisam znala. Njihova priča je tek počela, ali snažno i nedvosmisleno, čim su se sreli. Posle dve godine od pada sa litice Devojačkog groba, sa njim je ponovo otišla ka Tremu, i on ju je u naručju izneo na vrh. Tu su se prvi put poljubili. Javila mi se sa lica mesta da kaže da je na Tremu! Oboje su odlično znali šta od života žele, a hteli su isto.

Nakon poziva, poslala sam poruku obojma: „Eee, da se vi stvarno venčavate, ja bih vas venčala na Tremu!“ Onda je opet nazvala i rekla da je to u načelu gotova stvar. E, pa kad je tako, onda drugačije ne može biti! Tokom samo dva dana, učesnici akcije su postali svatovi i svako je imao određenu ulogu. Mnogo toga nisam ni morala sama

da rešavam, odvijalo se spontano, ljudi su bili nadahnuti i posebno motivisani i mogu s ponosom da kažem – dostojni velikog događaja kojeg su mediji vrlo selektivno i oskudno ispratili, plašeći se da to slučajno ne bude nečija „promocija“. Ono što je izuzetno važno je da koliko god sam sve pripremala, teško da bi bilo ostvareno kako beše, bez gospodina Zoze, našeg domaćina na Bojaninim vodama. Poned miladenaca, koji su delili san o takvom venčanju (samo što to niko nije znao), moje malenkosti (po čijem tekstu su se Tanja i

Neško pronašli, gospodin Zoza je neko kome su bila puna jedra kada je čuo za priču i neobično je lepo bilo deliti sa njim sve operativne radnje koje su prethodile venčanju na vrhu.

U petak ujutro, vozač se uspavao, pa smo ga digli iz kreveta u vreme kada smo već trebali da krenemo. To vreme sam iskoristila da se vratim kući po ličnu kartu, koju sam zaboravila, a koju, kao kuma moram da imam. Kod isključenja sa autoputa, pred Sićevačkom klisurom, u kombi je ušao i naš zet (svi su ga već tako zvali), i to sa buklijom kako dolikuje. Zapravo, jedino što smo učinili mimo reda je to što se nije illo po mladu, već obrnuto. Ali, drugačije se nije moglo, obzirom na splet okolnosti. U Vrgodincima su nas dočekali sa pogačom! Odatle, uspon ka Divnoj Gorici je vrlo zahtevan. Brojao je 1.000 m uspona i koliko god da smo poneli vode, potrošili smo je pre nego smo stigli u dom. U kasnim večernjim satima, stepenište još nezavršenog zdanja na Pasarelu krasile su sveće za koje su se pobrinuli svatovi – planinari. Ujutro, naš domaćin nas je ispratio hicima u vazduh iz svoje puške, poželevši miladencima srećan život. Krenuli smo ka Tremu, koji je tog dana bacio u seriku i festival u Nišu!

U poslednje vreme, venčanja sadrže elemente raznih koreografija, koje se nedeljama uvežbavaju, kako bi zvanice pamtile doživljaj. Neki biraju ekscentrična mesta za to (pod vodom, u balonu...). Tanja i Neša nisu ništa uvežbavali, a sve ćemo pamtili dok nas ima. Oni su samo sledili svoje snove. Kada sam ga upozнала, bilo mi je jasno da će Tanju imati ko da vodi kroz život, a kada je izgovorio zavet stavljajući joj burmu, sve su oči bile pune suza, koliko nas je pomerio iskrenošću izrečenih emocija i obećanjem. A ja htela da vidim sa kim Tanja ima posla? Više nisam brinula kako će njena

mama da doživi sve ovo – da sam na njenom mestu, bila bih srećna. Tako je i bilo. Pukao je u šampanjac, kum je bacio metalne novčiće u vazduh, Tanja bidermajer – svadba beše po protokolu! Došli su svi koji su mogli i želeli i svima je srce bilo puno. To je ublažilo činjenicu da smo do Devojačkog groba ostali bez vode. Kasnije smo prepričavali komičnu situaciju sa otvaranjem šampanjca, gore na vrhu, jer je bio popijen u trenutku samo zato što je tečan! Na kraju staze, Saša je sačekivao sve koji su silazili sa punim kanisterima vode, a na Bojaninim vodama smo spremali roštilj. Nešini planinari

su doneli i tortu, koju se presekli cepinom, a mi smo im posle večere unučili i poklon.

Koračati koz život otvorenog srca, čiste duše, rasterećen prizemnih interesa, stazom sopstvenih snova, zamisao je koju negujem koliko i ona mene, a koja mi je nebrojeno puta osporavana. Mnogo toga i u mom ličnom iskustvu nije tome išlo u prilog. Ali, shvatila sam odavno da je nemogućnost često samo privid koji nameće svakodnevna urbana kolotečina. Daleko od toga, ve čega smo svesni dobija drugačiju, realnu dimenziju. Tu čovek dobije snagu samo zato što jasnije zapaža i to je

suština moje neraskidive veze sa prirodom.

Ova stvarna priča jaka je potpora jer razvejava strahove svih vrsta čineći mogućom ideju koja je u našim životima najvažnija. Zato i treba da ostane zapisana i da bude vodilja, jer nemoguće postaje moguće samo kada se usudimo i oslobodimo raznih kalkulacija. Jedino materijalno je to što sam kumovala najraskošnijem ikad priređenom venčanju sa još dvadeset i troje prekaljenih planinara Kluba aktivnih uživalaca prirode. Na zdravlje!

GORDANA ATANASIEVIĆ
WWW.SERBIANOUTDOOR.COM